

Vipavski glas št. 14

Vipava. 1910

december '89

Letošnji mrzel december je v Evropi, pa tudi v naši državi politično zelo vroč, kot še nikoli v povojnem obdobju.

Zaostren je gospodarski in politični položaj v Jugoslaviji. Krajanji tiho, pa tudi glasno razmišljamo, kaj se bo razvilo iz teh dogodkov in kako bomo pričeli leto 1990.

Že Ivan Cankar je preroško napovedal: "Narod si bo pisal sodbo sam" in tako se je sedanje slovensko politično vodstvo ob podpori slovenskega ljudstva odločilo, da ne dovoli uvoženega "mitinga resnice" v Ljubljani.

Ta ukrep je sprožil protiukrep v Beogradu s prekinitvijo gospodarskega in političnega sodelovanja Srbije s Slovenijo. Posledice bodo boleče in obojestranske - predvsem pa bo prizadet delovni človek tako v Srbiji kot v Sloveniji.

Dejansko pa gre v tem sporu predvsem za soočanje dveh različnih pogledov na nadaljnji razvoj Jugoslavije.

Zaupajmo v razum in da bo demokratičen veter od zahoda in vzhoda zapihal v leto 1990 tudi preko Jugoslavije.

Srečno, uspešno in zadovoljno leto 1990 želi vsem krajanom Vipave

KRAJEVNA SKUPNOST IN

DPO VIPAVA

NOVOLETNA PRIREDITEV S PRIHODOM DEDKA MRAZA

bo letos v Vipavi 26. decembra ob 15,30 uri v kinodvorani

GOSTOVALO BO LUTKOVNO GLEDALIŠČE MARIBOR Z IGRO "ZGODBA O LEVU"

V Taboru je bilo verjetno že predzgodovinsko naselje in se je nadaljevalo kot utrdba vse tja v srednji vek. Po domače imenujemo ta del naselja Tab'ra in tu se je menjala v preteklosti vrsta lastnikov, grofov in vazalov. Ime Tabor izvira iz časov, ko so Turki nadlegovali naše kraje. Takrat, od 15. do 17. stol., so zidali na Slovenskem utrdbe. Tako ime ima tudi bližnji Tabor na Erzelju in je bil v sorazmerju s tako malo vasjo močno utrjen. Turki so 11. novembra 1471 prihrumeli na Vipavsko in Goriško ter ropali in uničevali naselja. Drugo divjanje Turkov po Vipavskem je bilo l. 1478 in tega leta so zgradili obzidje v Vipavi. "Poleg Ljubljane, Maribora in drugih mest naj se tudi Vipava obda z obzidjem" - tako je velel cesarski ukaz (1478).

Proti napadalcem je imel Tabor zelo ugodno lego. Z vzhoda je strmo pobočje Nanosa, z drugih strani pa ga obdaja struga s tekočo vodo izvirov reke Vipave. Za vhod v notranjost je služil dvizni most ob še sedaj stoječem stolpu, ki je bil spuščen do glavne ceste. Grad je bil zavarovan še z močnim obzidjem in okroglimi obrambnimi stolpi, od katerih sta dva še ohranjena.

Prvi znani lastniki gradu so bili oglejski patriarhi, ki so oddajali posest s sodnijo vred svojim vazalom. Goriški grofje so imeli grad in s tem Vipavo večkrat v najemu; okrog 1299 Albert II., leta 1323 Henrik II. in leta 1342 Albert IV. Pozneje pa, ko so patriarhi po Benečanih izgubili vso deželno oblast, je Vipava ostala avstrijskim nadvojvodom. Popolno oblast v Vipavi so imeli najemniki zgornjega in spodnjega gradu. Najstarejši je stari (zgornji) grad vrh skalnega hriba. Spodnji grad pri izviru je bil pozneje imenovan Tabor. Cesar Friderik III. je podaril Viljemu Baumkirchnerju, ki je bil plemiškega rodu, leta 1437 gradič Turn pri Vipavi, s tem je bil verjetno mišljen večji obrambni stolp. Tabor se je imenoval tudi Baumkirchnerjev grad po lastniku Andreju Baumkirchnerju, prijatelju Erazma Predjamskega (Lueger-ja). bil je slavni vojskovodja, a je zaradi zarote 1471. leta bil obglavljen v Gradcu (Graz).

Verjetno vam še ni znano, da je v sam začetek povesti o Erazmu Predjamskem vpleten tudi naš Vipavec, lastnik Tab'ra Andrej Baumkirchner. Nekega dne je na Dunaju maršal Papenhaim hudo sramotil Andreja B. Erazem Predjamski, takrat častnik cesarske dvorne straže in rojak Andreja Baumkirchnerja pa se je hotel za ta dogodek maščevati in tako je v dvoboju ubil Papenhajma. Ni mu preostalo nič drugega, kot da je pobegnil v svoj rodni kraj v Predjamo. V boju za preživetje je postal roparski vitez. Od tu dalje pa se pričinja povest o Erazmu Predjamskem, ki nam je domala dobro znana.

Kasnejši lastniki gradu so bili Edlingi. Od njih je kupila grad leta 1565. grofica Lavrencija Lanthieri. Ta rodbina je na mestu prejšnjega gradu leta 1653 zgradila sedanji stari grad Tabor in se je verjetno takrat preselila iz zgornjega gradu na skali v trg. Lanthieriji so v Vipavi gospodarili nad 300 let, vse do leta 1910, ko je zadnji tega rodu umrl in je v Vipavi pokopan. Tukaj so imeli v bližini več gradov: zgornji grad na skali, spodnji grad Tabor, novi baročni grad, slapenski grad in lovski dvorec na Zemonu.

Poleg obzidja je bila speljana ob Tab'ru glavna cesta in ob še sedaj stoječem večjem stolpu je bil edini most čez reko Vipavo. Ves "promet" v smeri Postojna-Gorica se je odvijal tod mimo. Čez Belo je bil še manjši most pri Cuntovih, ostalih mostov do takrat ni bilo. Naj omenim še to, da so šele po 1930 letu pričeli graditi novo cesto. Najprej so zgradili nasip čez Police, za tem novi most čez Vipavo in most čez hudournik Belo. Material za nasip so dovažali z vagončki s Plaza in bližnjega hriba, ki je takrat segal do stare ceste in na izkopu stoji danes Vzgojni zavod JPV ter Vrčonova hiša.

Grad Tabor je doživljal burno preteklost. Sledovi nekdanjih gospodarjev so še vidni - portali, grbi in stolpa nemo pričajo o davni preteklosti našega kraja.

UTRINKI IZ DELA V KRAJEVNI SKUPNOSTI

Od 10.-14.julija 1989 je bil v Vipavi poletni tabor študentov arhitekture.Pod vodstvom prof.arh.Ocvirka je 10 študentov izdelovalo načrte o ureditvi Titovega trga in parka v Vipavi.

Komunalna skupnost Ajdovščina je omogočila izgradnjo kanalizacije v Laurionovi ulici (za cerkvijo),Goriški vodovodi pa so iz investicijskega vzdrževanja prenovili in povečali pretok vode,saj se preko te vodovodne napeljave oskrbuje naselja Na Produ in obrata TOZD Konfekcija in Zidar Vipava. Za asfaltiranje je prispevala KS, krajani ulice so prispevali v denarju 3.862.240.-din,opravili so fizična dela ob izdatni pomoči pripadnikov JLA.

Za vzdrževanje vojaškega pokopališča je v letošnjem letu skrbel Dušan Lavrenčič.V imenu KS se mu zahvaljujemo.

Pred KK Vipava-TOZD Kooperacija smo obnovili pločnik. Na zahtevo KS so bila v mesecu septembru obnovljena svetila v Vipavi, saj ni gorelo nad 24 svetil.

Odpravljenih je bilo več napak na obstoječih vodovodnih linijah.

Za ureditev drenaže igrišča pri Osnovni šoli Vipava je prispevala KS 20.000.000.-din.

Stanovalci oz. graditelji hiš v Kosovelovi ulici (Stara gora) so letos na novo uredili električno omrežje in javno razsvetljava. Potreba po obnovi električnega omrežja se je pokazala ob nadaljevanju novih gradenj, ker je postal električni tok prešibak. Celotna električna napeljava je speljana pod zemljo, kakor določajo predpisi. Po predračunu iz februarja 1989 znaša vrednost del 175.000.000.- din. Od tega je prispevala KS 36.000.000.- din kot polovični znesek za javno razsvetljava, ostalo je prispevalo 22 lastnikov hiš s samoprispevkom in fizičnim delom.

Za 5 novih zgradb v Kosovelovi ulici urejajo v mesecu decembru 1989 vodovodno napeljavo - 114 m. Po predračunu novembra 1989 bo vrednost del 300.000.000.- din. KS je prispevala 50.000.000.- din, ostalo pa lastniki novih zgradb sami.

Turistično društvo Vipava je prejelo za svoje večletno delo na področju organiziranja kulturne dejavnosti in Vipavske trgovine

turistični nagelj

Čestitamo!

Želimo, da sami poročajo o svojih uspehih, težavah in bodočem delu.

KRAJEVNA SKUPNOST VIPAVA

PROSIMO KRAJANE, DA OB SMRTI SVOJCEV PRIDEJO NA MATIČNI URAD ALI NA KRAJEVNO SKUPNOST ZARADI OBVESTILA O DNEVU IN URI POGREBA- LAHKO POIŠČETE USLUŽBENCA TUDI NA DOMU.

POTEK GRADNJE ZDRAVSTVENE POSTAJE VIPAVA

Da bi krajanji Vipave dobili nekaj informacij na številna vprašanja o dokončanju gradnje Zdravstvene postaje Vipava, sem prosila direktorja ZD Ajdovščina tov. Bruna Kalina za čimbolj izčrpne informacije o dokončanju gradnje. Povedel je:

"Po podatkih prijave pri SDK Ajdovščina za ZP Vipava meseca novembra 1989, je bila prijavljena investicija skupaj za 513 starih milijard din.

Investicija je pokrita s sredstvi, ki jih je dobil ZD Ajdovščina od	
- Zdravstvene skupnosti Ajdovščina	412 s. milijard din
- od samoprispevka	<u>101 s. milijard din</u>
Skupaj:	513 s. milijard din

Iz teh podatkov znaša samoprispevek od celotne dosedanje investicije 19,7% ali eno petino.

S sredstvi celotne investicije so bila pokrita vsa gradbena dela, instalacije (vodovodna, električna, ogrevanje) vključno z gradnjo kotlarne in druga obrtniška dela v notranjosti zgradbe. Nabavljeno je bilo tudi nekaj pohištvene opreme za 2 zobozdravstveni ambulanti.

Manjkajo še sredstva za zunanjo ureditev (dostop, dvorišče) in za nabavo ostale pohištvene in medicinske opreme, ki se bo nabavljala sproti ob dotoku samoprispevka. Opremiti je potrebno ambulante: splošno, šolsko, dve zobni, urgentni prostor, laboratorij in zobotehnični laboratorij. Vsa dosedanja oprema se bo v obnovljenem objektu še nadalje uporabljala.

Gradbena in obrtniška dela bi morala biti po pogodbah opravljena že v mesecu novembru 1989. Zavlekla pa so se, ker instalater ni pravočasno pričel z deli.

Če bodo dela končana v januarju 1990, je pred vselitvijo potrebno izvesti tehnični prevzem in zagotoviti še manjkajočo nujno premo. Kdaj bo to, ne moremo predvideti, odvisno je od dotoka sredstev iz samoprispevka in od cene opreme."

Sredstva iz samoprispevka so prikazana verjetno po stanju za september 1989. Novejših podatkov nisem mogla dobiti zaradi odsotnosti odgovorne uslužbenke na občini, zato tudi ne navajam samoprispevka naše KS, ker ne bi bila pravilna primerjava. Gotovo je sedaj sredstev iz samoprispevka že več. Točne podatke bomo zbrali po zaključnih računih meseca februarja 1990, ko bodo odvedena vsa sredstva samoprispevka iz vseh KS za leto 1989 na zbirni račun pri občini Ajdovščina.

Vera PONIŽ

Od septembra 1989 imamo v Ulici Vojana Reharja 9 novo mlado podjetje **EUROBIT**, ki nudi naj sodobnejšo računalniško in programsko opremo, svetovanje, izobraževanje kadrov, projektiranje računalniške obdelave podatkov in popolno opremo delovnega mesta za delo z računalnikom.

Oktobra 1989 je Vipava v Ulici Vojana Reharja 3 pridobila trgovino s pleteninami **ROKSANA**, ki jo vodi Bronislava Rodman.

Oktobra 1989 je Vipava v Ulici Vojana Reharja 3 pridobila trgovino s pleteninami **ROKSANA**, ki jo vodi Bronislava Rodman.

VIPAVCI NA VRHU EVROPE

Najlepša doživetja je najtežje opisati. V globinah siromašnega besednega zaklada iščeš skromne besede s slabo vestjo, da so le beden nadomestek za vse tisto, kar bi rad povedal. Na koncu razočaran bereš popisane strani in se tolažiš, da ti ostajajo neokrnjeni čudoviti spomini, ki jih ne znaš in ne moreš dostojno opisati.

Že v zimskih dneh smo se s prijatelji dogovorili, da bi poleti šli na streho Evrope - Mont Blanc. Najvišja evropska gora leži na meji med Francijo in Italijo. Izhodišče za najbolj normalne pristope na vrh je mesto Chamonix, 1037 m. Iz Chamonixa na Mont Blanc imate tri variante normalnega pristopa. Z žičnico na Eigulle du Midi (nekateri turisti mislijo, da so na vrhu žičnice tudi že na vrhu Mont Blanca), od tod spust na sedlo Col du Midi, potem pa strmo navzgor na velikopotezno prečenje vrhov montblanške skupine. Druga varianta vodi od srednje postaje žičnice na Midi čez ledenik Bossons do kočice Refuge grands Mulets, od nje strmo navzgor čez ledenike do zavetišča Vaallot in naprej po grebenu na streho Evrope. Tretja varianta je od normalnih pristopov najlažja, vendar ne brez nevarnosti. Izhodišče za vzpon je zadnja postaja zobate železnice, Nid d'Aigle, 2386 m. Ker si je treba za vstop v Francijo priskrbeti francosko vizo, smo od tega načrta odstopili. Za novi podvig smo si izbrali italijansko stran z izhodiščem v Courmayeurju. Ta pristop na Monte Bianco, kot ga imenujejo Italijani, je precej zahteven.

Bližal se je trenutek odhoda. Nastopil je 1. julij in naša šestčlanska ekipa je odpotovala. Po 10-urnem tlačenju asfalta po italijanskih avtomobilskih cestah smo prispeli v dolino Aoste. In zdaj nekaj zanimivosti iz te alpske doline. Po dolini Aoste se vije snežno bela reka Dora Baltea; na drugi strani je prostora le še za cesto in železnico. Na strmih pobočjih nad dolino so skrbno obdelani vinogradi in vrtovi. Na posameznih gričih pa se šopirijo izredno lepi gradovi in dvorci, ki so bili zgrajeni od 13. do 16. stoletja. Ob cesti je veliko hotelov, motelov, gostiln in vse te hiše so krite z velikimi kamnitimi ploščami. Hiše so grajene v alpskem stilu, torej iz kamna in lesa.

Prispeli smo do Courmayeurja; to je turistično mesto, v zimski sezoni tudi športno središče, na pobočjih mad mestom se odvijajo smučarske tekme. Iz mestnega središča se odpeljemo 1000 m navzgor po dolini Val Veny. Tu je tudi jezero Combal. Še preden smo dokončno postavili šotor, se ulije kot iz škafo. Vsi premočeni in utrujeni zaspimo.

Nedelja, 2. julija. ob 9. uri vstanemo, si pripravimo opremo, hrano, pijačo in se dobro najemo (konzerve). Ob desetih se četverica iz tako imenovanega baznega tabora na višini 1957 m odpravi proti vrhu. Vzpenjamo se po ledeniku Miage; med potjo naredimo nekaj foto posnetkov. Po treh urah in pol hoje in vzpona smo prispeli do kočice Rifugio Gonella, ki stoji na višini 3073 m. Tu se odpočijemo in okrepčamo ter se pripravimo za nadaljni vzpon po snegu. Leon se odloči, da ne bo šel naprej, ampak se bo vrnil v bazni tabor. Ostanemo samo trije bojevniki s snegom in ledom ter z ledeniški razpokami. Dare, izkušen alpinist, je na čelu kolone, takoj za njim se jaz, za mano pa še Jurij. Vzpenjam se strmo, s cepinom v roki si delam stopinje v led in sneg, da bi varno prečil ledeno steno. Kar naenkrat mi zmanjka trdna opora pod nogami in že letim po ledeniku navzdol. Poskušam se ustaviti s cepinom, vendar mi to ne uspe, le glavo držim nad tlemi, da ne bi z njo udaril v led. Drsim preko ledeniških razpok. Po 100 m drsenja sem se ustavil v snegu. Z menoj je vse v redu in nadaljujem vzpon.

Bliža se večer, mi pa še kar naprej gazimo po snegu. Ura je deset zvečer. Veter začne pihati, mi pa premagujemo najtežji del vzpona in to po grebenu. Stiska me v srcu, ko se plazim po grebenu, z ene in druge strani je prepad, vendar zberem še toliko telesne moči in poguma, da uspem priti do konca grebena.

Večer na 4000 m. Za nekaj kratkih, letih minut kraljujejo čudoviti prizori v barvah, ki jih zmore pričarati samo sončni zahod visoko v gorah. Noč bomo preživeli

na snegu v bivaku. Preveč sem utrujen, da bi lahko zaspal. Poskušam sprostiti razbolele mišice na nogah, ki so po dolgotrajnem naporu še vedno napete.

Ponedeljek, 3. julija. Zjutraj se počutim, kot da sem prerujen kljub napornemu dnevu in neprespani noči, polni razmišljanj in ugibanj. Vstanemo ter se odpravimo proti vrhu. Vrh se zdi, da je blizu in bližina odločilnih trenutkov mi vliva novih, prepotrebni moči. Z rastočo višino nimam težav, le večkrat počivam. Po nekaj urah hoje smo prispeli do zavetišča Vallot, ki je 4347 m visoko. Tu se malo odpočijemo za zadnji ho-ruk na Mont Blanc. Nadaljnji vzpon na vrh zahteva še slabi dve uri strmo navzgor. Izpostavljen snežni greben tik pod glavnim vrhom je širok komaj za širino gazi. Nataknejo si dereze in izginemo v snežno puščavo. Počasi, a sigurno se bližamo vrhu. Zadnji koraki proti vrhu Bele gore so še počasnejši. Še zadnji greben in na vrhu Evrope smo.

"Kakšen razgled!" je sopesel Dare. Tudi sam sem bil deležen tega doživetja. Čutim, da sem na vrhu sveta in zdaj vem, zakaj so v starih časih Zemljo primerjali z veliko želvo, ki se je nad nečim razkoračila. Nad čem? Vetra skoraj ni bilo. Res, lep dan. Fotografiramo se in fotografiramo. Veselo si čestitamo. 3. julija ob treh popoldne trije na vrhu Evrope, 4810 m visoko. Dan v znaku števila tri. Uspelo je! Počasi se spuščamo v dolino, to pot gremo na francosko stran, a brez viz. V šestih urah smo se spustili 3800 metrov v dolino in prespali noč v naravi Chamonixa.

Torek, 4. julija. Zjutraj se z avtobusom odpeljemo iz Chamonixa skozi 12 km dolg montblanski predor do Courmayeurja. Tu nakupimo nekaj suvenirjev za spomin na Mont Blanc. Iz doline Aoste se vzpnemo na prelaz Sveti Bernard, ki je 2473 m visoko. Od tu se odpeljemo v Švico, deželo sira, mleka in čokolade. V Švici si ogledamo turistični kraj Zermatt. Od tu je videti Matterhorn (4478 m), morda bo to naš naslednji cilj. Med potjo po Švici in Italiji smo si ogledali še mnogo znamenitosti teh dežel. Po dolgotrajni vožnji smo prispeli domov.

Končano je. Utrujen sem in prazen. Preprosto veselje je zdaj edino, kar me lahko prevzema. Pripravljen sem za počasno podoživljanje preteklih dni, ki bo trajalo neskončno dolgo in bom iz njega kmalu pričel črpati dragocene spomine.

OPOMBA:

V dneh od 1.7. do 5.7. 1989 smo se potepali po Italiji, Franciji in Švici: Darko Hrovatih, Leon Prelc, Jurij Kobal, Marjan Kobal, Marko Fajdiga in Leon Kodre, vsi člani PD Vipava.

Leon KODRE

VOJAN REHAR

Med trgom Pavla Rušta in Titovim trgom imamo v Vipavi Ulico Vojana Reharja. Mnogi ne vedo, kdo je bil Vojan Rehar, zato nekaj o njegovem življenju in delu.

Starši so bili doma na Vipavskem. Mati Marija Punčuh, poročena Rehar je bila rojena na Slapu v učiteljski družini in tudi sama učiteljica. Oče Radivoj Rehar je bil rojen v Ajdovščini, po poklicu novinar. Po prvi svetovni vojni sta se preselila v Maribor, tam se je 2.8.1923 rodil sin Vojan. Otroška leta in šolsko obdobje je preživel v Mariboru, kjer je bil že kot gimnazijec vključen v napredno dijaško organizacijo. Po nemški okupaciji leta 1941 so se starši z dvema otrokoma (Vojanom in Leljo) umaknili pred nemškim terorjem in prišli v Ljubljano.

Po nalogu CK KPS je bil Vojan poslan na Primorsko, v rojstni kraj svojih staršev in k sorodnikom, da organizira osvobodilno gibanje. Tako je skupno z Jožetom Lemutom-Sašom bil prvi organizator Osvobodilne fronte v Vipavi in okoliških vaseh. Vojan je živel v Ljubljani, pogosto pa je prihajal z avtobusom v Vipavo in prinašal literaturo OF.

Avgust Perhavec je izjavil:

"Vojana Reharja sem spoznal kot prvega aktivista OF, ki je prišel 16. avgusta 1941 v Vipavo. Skupno z Jožetom Lemutom sta me na poti proti Logu seznanila s programom OF. Ker nista poznala ljudi, sta me prosila, da zberem nekaj zanesljivih ljudi in jih povabim na sestanek. Prvi sestanek aktivistov OF se je vršil pri meni 8. septembra 1941. Vojan je na sestanku govoril zelo prepričevalno in navdušeno. Na ta način je bila v Vipavi ustanovljena organizacija OF, ki se je hitro širila in zajela precejšnje število ljudi. Pozneje se je vršilo pri meni še več sestankov, na katerih je govoril Vojo Rehar, Saša Lemut in Rado Morel."

Tudi po okoliških vaseh je organiziral odbore OF in širil literaturo OF. V Podragi se je sestal z Jankom Premrlom in ga pridobil, da se z dopusta ni vrnil v italijansko vojsko, temveč se je pridružil partizanom.

6. aprila 1942 je bil v Vipavi pri Hribovih (sedaj Ulica vojana Reharja št. 7) aretiran in odpeljan v zapor v Ajdovščino, nato v Gorico, od tam pa v taborišče na Liparskih otokih in po kapitulaciji Italije v razne taborišča v Nemčiji. Šel je skozi 22 zaporov in taborišč.

Po vojni je živel v Beogradu, kjer je študiral filozofijo. Poslan je bil v diplomatsko službo v Prago, ki pa jo je moral zaradi bolezni opustiti. Več let je sodeloval pri vodilnih jugoslovanskih časopisih "Mladost", "Knjižvenost", "Politika", "Nin"... Poleg slovenskega je obvladal srbohrvatski, nemški in italijanski jezik.

Zaradi posledic vojne je zbolel na pljučih in 25.1.1957, v 34. letu starosti umrl v Zemunu pri Beogradu, kjer je tudi pokopan.

Viri: Lojze Bizjak: Gornja Vipavska v NOB st. 44 in 46

Izjava Avgusta Perhavca leta 1956

Podatki matere Marije Punčuh leta 1978

Vera PONIZ

AVTOCESTA - NOVA RANA

V zvezi z avtocesto ali hitro cesto po Vipavski dolini je prav, da se tudi Vipavci pridružimo vsem mogočim komentarjem za in proti in prav v našem domačem glasilu povemo nekaj "napačnih" pripomb. Oglašamo se zato prav tisti, ki bomo z gradnjo ceste direktno oškodovani in s tem spet, kot že tolikokrat, moteni v svoji posesti pod oznako "splošni družbeni interes". Zaradi naših negativnih pripomb na traso so nas že imenovali primitivne in nazadnjake, oziroma zaviralce splošnega razvoja občine Ajdovščina. Svoje upravičene pripombe bomo osvetlili s stališča tistega kmeta, ki je vse od vojne dalje izgubljal in nikoli pridobival. Ostali uporabniki nove avtoceste ne bodo oškodovani, zato tudi tako vztrajno navijajo zanjo. Zaradi tega bi morali biti prav kmetje prvi poklicani k dialogu, menda imajo kot prizadeti vsaj pravico do lastnega mnenja in ocenjevanja trase avtoceste po njihovih melioriranih njivah.

Kmetje gradnji avtoceste na pravkar meliorirani zemlji res ne moremo ploskati. Kakšne boljše organiziranosti prodaje naših pridelkov od nje tudi ne pričakujemo. Avtocesta nima vmesnih postaj, izključuje občestne vaške gostilne in furmanske postaje, tudi občestnih stojnic in sejmov ne pozna. Poleg tega nam bo odtujila, oddaljila, razdelila naš vrt, ki smo ga morali mnogi tudi sami pet let izboljševati zaradi helikoptersko ukazane in kavbojsko izvedene melioracije. Poleg tega smo vsi udeleženci melioracije pri obnovi 2950 ha izgubili "normalni in zakoniti odbitek" površin, kar predstavlja približno 216 ha zemlje, ki se je praktično izgubila za našo obdelavo. Kljub temu odbitku se je melioracija in komasacija zaključila brez odmerejenih remiz in zaščitnih pasov, ki so nujni za zavarovanje živali in narave. Tudi kmetovalci se na njivah lahko zatečemo le v lastno senco, ker druge skoraj ni. Komasacija in melioracija sta bili ljudem vsiljen poseg, ki je pustil v njih globoke še nezaceljene rane. Nekateri lastniki so med združevanjem parcel trikrat zamenjali mejnike in se le težko znašli na novih terenih. Ker so z njo nekateri pridobivali, drugi izgubljali, je med ljudi vsilila sosedske prepire in razdore. To potrjuje tudi 139 pritožb, ki so jih ljudje vložili na kompleksu Log-Zemono. Številne še danes niso rešene. Za nekatere lastnike pa je celo zmanjkalo zemlje.

V tako razploženje ljudi je padla sedaj trasa avtoceste in nov poseg v privatno lastnino skoraj istih ljudi, ki so že večkrat izgubljali svoja zemljišča proti svoji volji. Nekateri bodo močno prizadeti, ker bodo v traso ceste padli z vsemi združenimi parcelami. Zato bo cesta umetna pregrada med posestvom in ognjišči in bo pretrgala verigo med njivo in mizo. Kot tujek bo vsiljena naravi in ljudem. Dolina bo razkosana in onesnažena. Svojih zakonitosti nima le avtocesta, ampak jo ima tudi narava. S tem morajo načrtovalci računati.

Sicer nas tolažijo, da bo uničenih "samo" 80 ha zemlje. V ta podatek težko verjamem o, ker se asfalt ne položi na pokrajino kot krožnik na mizo. V to številko je všteta le nižinska trasa od Podnanosa do Sela. Kaj pa do tu in od tu dalje? Melioracija 2950 ha zemlje je bila namenjena intenzivni obdelavi vseh površin z visokimi hektarskimi donosi, v ta namen so nam bile obljubljene celo namakalne naprave. Zato je izguba tudi "samo" 80 ha zemlje ekonomsko neutemeljena in v današnjih časih luksuz. Za kmetijstvo predstavlja veliko škodo, saj bi na teh 80 ha zemlje zrastle vsako leto 400 ton pšenice. Samo v tem delu trase je izgubljenih cca 20 zaščitnih kmetij in ogrožen obstoj 100 ljudem. Vendar je to manjši problem za načrtovalce avtoceste kot uničenje vojaškega strelišča, za katerega zahteva vojska v zameno nove površine, čeprav za to isto zemljišče kmetje ob odvzemu nismo dobili nobene menjave zemlje. Ta možnost nam je bila odvzeta vsakokrat ob razlaščenju pod šifro "SDI", čeprav 33. člen Zakona o razlastitvi in o prisilnem prenosu pravice uporabe (Uradni list SRS, št. 5/80) točno določa, da se na zahtevo razlaščenega kmeta, ki mu je kmetijstvo glavna dejavnost, oz. če je zemljišče del kmetije, ki se po predpisih ne sme deliti, mora preskrbeti enako kat-

astrsko kulturo, približno enake lege in v primerni oddaljenosti. V 32. členu istega zakona pa je določeno, da se med morebitno poslabšane pogoje šteje tudi postopek izgube lastninske pravice na nepremičninah. Pri tem postopku je dolžna pomagati kmetijska zemljiška skupnost. Po istem zakonu tudi ni možno razlastiti zemljišča, ki bo po razlastitvi ostalo še naprej v kmetijski obdelavi. Ta določila se rpi odvzemu zemlje niso nikoli izvajala, zato celo zaščitene kmetije niso bile nikoli zavarovane pred razlašanje, ker so bile v postopkih kršene pravice kmetov po obstoječi zakonodaji. Torej smo tudi tu kot pravna država padli na izpitu.

Takih postopkov je bilo po vojni veliko posebno v Zgornji Vipavski dolini, kjer se je za potrebe vojske razlastilo cca 170 ha zemlje. Pri tem naj omenim, da na razlaščenem zemljišču, ki sedaj služi za vojaški zeleni plan, ne vidimo kakšnih visokih hektarskih donosov, boli nas malomaren odnos do zemlje, kar še posebno čutijo bivši lastniki. K tem odvzetim površinam lahko prištejemo še velike gozdne in pašniške površine Ravnik in Orlovše, s katerimi sedaj upravlja Kmetijska zemljiška skupnost in Gozdno gospodarstvo in so se tudi neopazno izmuznile, seveda zakonito, brez plačila bivšim lastnikom, domačinom iz vaše skupnosti Ravnik-Orlovše. Če prištejemo še vse pozidane kmetijske površine, vse hektarje za avtocesto in izgube pri melioraciji, dobimo površino, ki je dvakrat večja od naših uničenih Haloz. Vztrajni in pridni ljudje bodo počasi Haloze obnovili, naše pa bodo, žal, ostale vedno prizadete od ujme. To vse je posledica negativnega odnosa naše politike do kmetijstva, ki mu je bila s tem napravljena nepopravljiva škoda. Pri tem naj poudarim, da lastnikizemljiščem ob odvzemih nismo nikoli sami določali cene. Tako bo tudi pri odvzemu za avtocesto. Pravična odškodnina za vsakega kmeta bi bila samo zamenjava izgubljenih površin z drugimi. Zakaj Republiška skupnost za ceste rušene stanovanjske objekte nadomesti oškodovancem z novimi, nas kmete pa odpravi z bornim plačilom? Mislím, da to ni pošteno.

Vse te odvzete velike površine kmetijske zemlje v Zgornji Vipavski dolini imajo tudi svojo sociološko plat. Prizadetih je bilo preko 200 gospodinjstev, ki so počasi izgubljalá zemljo in s tem postopoma zmanjševala gospodarsko bazo ali moč. Lastniki zemljišč so to zemljo podedovali od svojih prednikov in so bili nanjo tudi čustveno navezani. Kmet se težko odloči, da bi prodal zemljo in se selil v druge kraje, zato je pri nas preseljevanje domačinov nepoznano. Na svoje domačije in nepremičnine smo vezani doživljensko. Zaradi odvzemov je marsikateri hlev ostal prazen. Odvzeta je bila vedno obdelana kmetijska površina, ki se je po odvzemu spremenila v nekmetijsko, z izjemo površine, ki jo sedaj vojska uporablja za zeleni plan. Odvzete površine se niso nikoli nadomestile z novimi, ker enostavno zemlje ni. Zemlje se ne more pridelati, lahko se jo le izboljša ali oplemeniti. Pa tudi tega ni nihče počel. Tako je naš kmet izgubíjal vse od vojne dalje in ga tisti, ki se mu ni skrivil niti las na glavi, enostavno ne more razumeti. Čas je že, da se vprašamo, kdaj bo kmet kaj pridobil? Morda takrat, ko ga ne bo več. Ker smo na svojo zemljo tudi nacionalno vezani, se nam s takim početjem režejo korenine. Spomnimo se samo Slovencev v Italiji in razlašanje pri gradnji avtoceste. Kako so se upirali z vso svojo nacionalno pripadnostjo. Mar mi svoje nimamo? Ali je morda ne smemo imeti?

In na koncu postavljam družbi javno vprašanje: Kdaj bo pri nas kmetijska zemlja dobila zaščitno oznako "SDI" kot trajna dobrina vsakega naroda in bo s tem izenačena z vsemi cestami, igrišči, strelišči, vežbališči, parkarišči, letališči in lovišči itd.

Tudi Kraševci se upirajo avtocesti in branijo svoje kamenje in trdo zemljo in celo človeško ribico in prav imajo. Mislim, da so veliko pametnejši od nas, ker spoštujejo svojo vrtačo bolj, kot mi celo dolino. Zato smo oškodovani in tolikokrat razlaščeni kmetje ne samo užaljeni, ampak upravičeno ogorčeni zaradi takega odnosa do nas samih in do naše zemlje. Bil bi že čas, da se z nami ne bi nihče več poigral. Pustite nam zemljo, dokler jo hočemo in znamo obdelovati. Mislim, da bo nam vsem še kako prišla prav, časi se spreminjajo.

Zato naj načrtovalci avtoceste dobro premislijo, komu bo služila še ena cesta poleg Musolinijeve. Jo res tako potrebuje primorsko gospodarstvo? Je res nujno, da pelje le po dolini? Kraji in zaselki ob avtocestah stagnirajo, novi zaselki se ji pa celo izogibajo. Če bo služila le tranzitu, si delamo slabo uslugo.

Levstik je že v svojem času zapisal, da imamo Slovenci cesto že do vsakega zelnika. Danes pa lahko trdimo, da nam pelje že čez vsak zelnik.

Med domačini požela in presejala
Magda RODMAN

DREVESA V NAŠEM PARKU

Pri opisu dreves in grmov našega parka prehajam na 3. razred in sicer PINATAE - iglavci in 3. red PINALES. V ta red spadajo družine b o r o v k (PINACEAE), cipresovk (CUPRESSACEAE), taksodijevk (TAXODIACEAE), cefalotisovk (CEPHALOTAXACEAE), akavkarijev (ACAUCARIACEAE) in podokarpovk (PODOCARPACEAE).

Podrobneje bi se posvetil družini borovk. V tej družini prevladujejo visoka drevesa z igličastimi, premenjalno nameščenimi listi. Razen macesna so vsi rodovi vedno zeleni. Ženska stožčasta socvetja so podolgovata ali jajčasta. Iz njih se razvijejo storži, sestavljeni iz plodnih in krovnih lusk (jelka, duglazija, macesen), ali so krovne luske neznatne (smreka, cedra) ali povsem manjkajo. Pri jelki in cedri so storži pokončni, pri drugih vrstah bolj ali manj viseči.

Borovke delimo v 3 poddružine:

V prvi so rodovi, ki imajo samo dolge poganjke (jelka, smreka, čuga in duglazija), v drugi rodovi z iglicami na dolgih in kratkih poganjkah (macesen, cedra), v tretji pa rod borov, ki ima iglice le na kratkih poganjkah.

Ustavil bi se pri vrsti ABIES MILL - jelki in sicer bi podrobneje opisali:

NAVADNO JELKO (ABIES ALBA)

V našem parku je sicer ni, opisujem jo za boljše razumevanje drugih dreves. V Jugoslaviji raste navadna jelka bolj ali manj strnjena v Alpah in Dinaridih, na odvojenih površinah pa na vsem območju južno od Drave in Donave razen v ozkem obalnem pasu Jadranskega morja. Uspeva v nadmorski višini od 200 do 1600 m. Dobimo jo v čistih sestojih ali skupaj s smreko, rdečim borom, najpogosteje pa z bukvi, s katero tvori gospodarsko eno najpomembnejših gozdnih združb (ABIETI - FAGETUM) v Sloveniji. Žal se na vsem svojem območju močno suši, tako da smo priča pravemu izumiranju te pomembne drevesne vrste.

Sicer pa je navadna jelka evropska drevesna vrsta. Na zahodu sega do severne Španije, na severu do Poljske, na vzhodu do vzhodne Romunije in na jugu do Grčije in Sicilije. Je 40 do 60 m visoko drevo in doseže debelino do 2 m. Krošnja je v mladosti stožčasta, pri starejših drevesih valjasta ali jajčasta. Koreninski sistem je srednje globok, pogosto ima izrazito srčno korenino. Deblo je ravno, enakomerno razvito do vrha. Skorja je tanka, sive barve, s smolnimi mešički, pri mlajših osebkih gladka, pri starejših razpoka v okrogle luske. Veje izraščajo vodoravno iz debla. Poganjki so sivorjavi. Na njih so iglice priraščene s širokim listnim dnom.

Iglice so ploščate, dolge 15 do 30 mm in 2 do 2,5 mm široke. V zgornjem delu krošnje krajše, debelejše in svetlejše s koničastim vrhom, v spodnjem delu pa daljše, tanjše, temnejše in na vrhu izrobljene. Iglice so razvrščene premenjalno.

Jelka cveti od aprila do junija. Storži dozoriijo septembra ali oktobra, razpadejo in se razsejejo semena. Storži so dolgi do 15 cm in široki do 5 cm. Seme je do 9 mm veliko (med največjimi pri iglavcih), bleščeče rjave barve. Kaljivost je 30 do 50 odstotna.

Seme vzkali 3 do 4 mesece po setvi, v aprilu ali maju. Klica ima 4 do 6 zvezdasto razporejenih kličnih listov, med njimi so še za polovico krajši navadni listi.

Jelka raste v mladosti zelo počasi, zlasti v senci starejših dreves ali v večjih nadmorskih višinah. Do hitrejše rasti pride po 15 letih, v pragozdovih celo šele po stotih in se pri približno 200 letih zopet upočasni, tako da vrh zaostaja v rasti za stranskimi vejami. Zato imajo stare jelke "odsekan" vrh. Doživi starost 300 ali celo 500 let.

Les je mehak, srednje težak in elastičen, rumenkaste do rdečkastobelega barve, brez smole. Uporabljajo ga v gradbeništvu, pohištvu in celulozni industriji. Iz iglic in storžev pridobivajo eterična olja.

Vir: prof. Jože Mlakar: Drevesa in grmi Slovenije

Pripravil:

Ivan REHAR

POŠTA - STARA ŠOLA

V mesecu novembru 1989 so bili v Vipavi na razgovoru predstavniki PTT podjetja Nova Gorica s predlogom, da bi POŠTA Vipava v prihodnosti imela vse prostore v pritličju stavbe na Titovem trgu 1, kjer je POŠTA že sedaj, namesto predvidene lokacije v pritličju stare šole.

Do nadaljevanja in konkretiziranja razgovora s predsednikom Izvršnega sveta SO, stanovanjske skupnosti in s komitejem za gospodarstvo in planiranje občine, še ni prišlo.

Predlog sveta KS na seji dne, 14. novembra 1989 je bil, da se omogoči čim boljši, hitrejši in racionalnejši razvoj POŠTE v Vipavi, ob tem pa ne smemo dovoliti, da postane STARA ŠOLA skrb samo Krajevne skupnosti Vipava.

Ivan PRINCES

SPOMINI NA BOŽIDARJA JAKCA

V zadnjih novembrskih dneh smo izvedeli, da je umrl starosta slovenskih slikarjev, Božidar Jakac. O njegovi življenjski poti in umetniškem delu je bilo kar mnogo povedanega. Verjetno pa, sosodje moji, ne veste, da me na njega vežejo osebni spomini.

Kako se je seznanil z mojim pokojnim očetom, ne vem. Bilo pa mi je kakih deset ali enajst let, ko je bival več časa v naši hiši na Sušaku, tik ob morju. Kaj pa je počel? I, seveda, slikal. Morje v čudovitih barvah, razne krajine, portretiral pa je tudi moje starše in vseh šest otrok. Ne on, ne moj oče nista takrat imela brad. Jakca ste na televiziji videli s to značilno brado, mojega očeta pa na vipavskih ulicah. Zdi se mi, da sta bradi pustila rasti istočasno, med vojno.

Ko je bival pri nas, je nas, otroke (bili smo mu vedno za petami, le pri delu ga nismo smeli motiti) učil slovenskih besed, saj smo Hrvatje. Navdušeno nam je pripovedoval o svojem posinovljencu Janezu, sinu svoje pokojne sestre, ki je umrla na porodu. "In kje je bil Janezov oče?" sem vprašala. "Očete pač kaj malo briga", je odgovoril. Nam, dekletom je pravil: "Tista, ki bo najprej znala slovensko, bo imela mojega Janeza". Bile pa smo še vse šoloobvezne. (Janezek tudi) Vendar ga nismo poznale.

Na vrtu smo sestre vzgojile drevo "sramežljivko" (mimosa pudica). Jakac nam je dejal kar po slovensko: "Deklica mora biti kakor sramežljivka. Ko jo kdo takne, se mora zapreti!"

Med vojno je mojima staršema podaril vsakemu eno grafiko s posvetilom. Na eni je upodobljen kozolec v ljubljanski okolici, na drugi pa Ljubljana z gradu. Najbrž je staršema to podaril, preden je šel v partizane. Ko sem se poročila, sta ga starša vprašala, če mi lahko grafiki podarita za doto, dovolil jima je. Ker je bil moj oče amaterski slikar, sta z Jakcem tudi skupaj slikala, pomagal mu je pri slikanju nekaterih družinskih portretov.

Kmalu po osvoboditvi sem hodila nekaj mesecev v gospodinjsko šolo v Ljubljani. Seveda je oče rekel, da moram obiskati njegovega prijatelja. Kakšno žalost sem izvedela! Njegov Janezek, ki je bil vso vojno sam v stanovanju, medtem ko sta bila Božidar in njegova Tatjana v partizanih, in ju je srečen dočakal, ko sta se vrnila, je postal žrtev prometne nesreče v prvih dneh svobode. Jakčeva sta iskala tolažbo v delu, on v slikanju, ona v vdani in potrpežljivi skrbi zanj. Nekajkrat sem bila pri njih tudi kot žena. Saj me je oče nenehno opominjal: "Če greš v Ljubljano, obišči Jakca." Vedno sta me lepo sprejela, mi podarila kakšno knjigo, otrokoma pa kaj drugega, kar ju je veselilo.

Ko je Mija na televiziji videla, da je Jakac umrl, mi je rekla: "Šla bi na pogreb!"

Novo mesto je predaleč. Zato sva šli le na slovo, v Ljubljano. Žara je bila v mrliški vežici, ob njej je sedela Tatjana, pogumna žena, s palico, saj drugače ne more hoditi, in sprjemala sožalje. Ko sva prišli z Mijo do nje, naju je takoj spoznala, celo toliko je bila zbrana, da me je vprašala po bratih in sestrah.

Ko sva vstopili v poslovilno dvorano, nisva tam nikogar poznali. Govori so bili kratki in jedrnati. Partizanski pevski zbor je zapel dve pesmi: Prečuden cvet in Smrt v Brdih. Zbor v nekonvencionalnih (vsakdanjih) oblekah, dežniki, prislonjeni ob zid dvorane...

**Kje si dolenjska tiha domačija,
v Goriških Brdih sam umiram jaz...**

Nada KOSTANJEVIC

KRONIKA ROJSTEV, SMRTI IN POROK od 1.6. - 15.12.1989

R O J S T V A

1. Stefan	PREGELJ	31.5.1989	Franko in Ika Karamarko,	Beblerjeva 33
2. Jasmin	SOFTIČ	6.6.1989	Rasim in Enesa Aljič	Gradnikova b. 7
3. Andrej	NAGLOST	19.6.1989	Danilo in Tatjana Rehar	Trg P.Rušta 2
4. Armend	ČADRAKI	30.6.1989	Isak in Adila Miftaraj	C.18.aprila 5
5. Tina	KRAŠNA	8.7.1989	Branko in Alenka Andlovic	" 10
6. Špela	LAVRENCIČ	9.7.1989	Mitja in Vida Tomažič	" 7
7. Milan	VUJACKOV	11.7.1989	Lukica in Savica Kovačević	Gradnikove 11
8. Grega	MARC	12.7.1989	Miloš in Suzana Ristič	" 17
9. Marija	ILIČ	18.8.1989	Radovan in Milanka Barič	" 2
10. Anja	PREMRN	19.8.1989	Lucijan in Mirjam Rodman	Beblerjeva 10
11. Polona	PRACEK	25.8.1989	Aleš in Alenka Božič	Vojkova 36
12. Matej	JEŽ	4.9.1989	Robert in Suzana Ferjančič	Kosovelova 5

S M R T I

1. Justina	MIŠKA	r. 19.10.1908, u.	12.6.1989, Šempeter	Gradnikove 13
2. Doroteja	PEPELKO	r. 15.3.1933, u.	12.7.1989, Vipava	Gregorčičeva 6
3. Frančišek	REHAR	r. 12.7.1907, u.	15.7.1989, Ajdovščina	Laurinova 9
4. Andrej	FERJANČIČ	r. 19.11.1910, u.	20.7.1989, Šempeter	C.18.aprila 7
5. Auguštín	PERHAVEC	r. 4.8.1904, u.	23.7.1989, nad Sanaborom,	Vojkova 18
6. Ivana	BLAGOJNE	r. 3.1.1941, u.	20.8.1989, Šempeter	Grabrijanova 6
7. Marija	CIZARA	r. 25.6.1923, u.	20.9.1989, Šempeter	Pod gradom 15
8. Marija	JEŽ	r. 22.2.1909, u.	26.9.1989, Ajdovščina	Titov trg 9
9. Franc	DURN	r. 15.2.1935, u.	23.10.1989 Šempeter	Na Hribu 12
10. Jožef	FABČIČ	r. 4.2.1931, u.	27.10.1989, Vipava	Gregorčičeva 5
11. Ivana	NUVOLONE	r. 27.12.1907, u.	5.11.1989, Vipava	Vojkova 28
12. Marija	KRANJČ	r. 4.2.1910, u.	21.11.1989, Vipava	Na Produ 11

P O R O K E

1. Igor FURLAN	r. 5.12.1964	Vipava, Bevkova 14 in	poročena 24.6.1989
Ingrid MARTINUČ	r. 4.4.1964	Renče, Martinuči 22	
2. Mitja TURK	r. 26.5.1961	Vipava, C.18.aprila 9 in	30.6.1989
Nataša KOROŠEC	r. 5.11.1963	Vipava, Bevkova 3	
3. Egidij PAVIČ	r. 9.8.1962	Vipava, Gradnikove b. 5 in	15.7.1989
Alenka FERJANČIČ	r. 22.3.1969	Ajdovščina, Lavričeva 23	
4. Jože PAPEŽ	r. 15.9.1960	Vipava, Gradnikove b.19 in	5.8.1989
Marija MIKUŽ	r. 10.10.1961	Predgriže 37	
5. Stevo BUKARICA	r. 8.7.1960	Vipava, Gradnikove 6 in	12.8.1989
Radmila ILIČ	r. 17.8.1968	Vipava, Gradnikove 6	
6. Dejan KOVAČEVIČ	r. 24.12.1965	Vipava, V.Reharja 3 in	26.8.1989
Anita JANEŽIČ	r. 23.6.1969	Lože št. 2	
7. Gregor LAVRENCIČ	r. 12.3.1955	Vipava, Grabrijanova 8 in	2.9.1989
Anica ČERMELJ	r. 2.3.1965	Vrtovin 90	
8. Bojan KOROŠEC	r. 31.7.1965	Hiteno 1, obč.Cerknica in	30.9.1989
Martina KARIŽ	r. 12.3.1968	Vipava, Vojkova 26	
9. Pavel SKAPIN	r. 29.12.1963	Vipava, Na Produ 12 in	14.10.1989
Estera FERJANČIČ	r. 20.7.1965	Duplje 28	

PRISPEVKI ZA "VIPAVSKI GLAS" od 11.6. - 15.12.1989

1. Frančiška Ferjančič	Vojkova 5	10.000.- din
2. Viktorija Žorž	Kreljeva 1	5.000.- din
3. Joško Kebe	Trg Pavla Rušta 4	20.000.- din
4. Lučka Tomažič-Valič	Pod Gradom 4	10.000.- din
5. Božica Matič	Vinarska 1	20.000.- din
6. Franc Ipavec	Gradnikove 13	50.000.- din
7. Marija Fabčič	Goriška 14	5.000.- din
8. Marjeta Fabjan	Laurinova 1	10.000.- din
9. Anuška Lavrenčič	C.18.aprila 9	20.000.- din
10. Sonja Pušnar	Šempeter pri Gorici	20.000.- din
11. Jožka Rodman	U.Milana Bajca 7	5.000.- din
12. Delavci Ljubljanske banke	Vipava	100.000.- din
13. Goran Kodelja	C.18.aprila 6	100.000.- din
14. Ana Fajdiga	Na Hribu 6	50.000.- din
15. Alojzija Marc	Titov trg 21	10.000.- din
16. Milan Krašna	Na Produ 15	20.000.- din
17. Leon Kodre	Beblerjeva 35	50.000.- din
18. Ljudmila Kodelja	Gradnikove b. 25	50.000.- din
19. Ivanka Premrl	Laurinova 12	50.000.- din
20. Jožefa Žigon	Beblerjeva	20.000.- din
21. Jože Virant	Vojkova 3	100.000.- din
22. Anton Cizara	Pod Gradom 16	30.000.- din
23. Karlo Ambrožič	Titov trg 12	50.000.- din
24. Ivan Bratož	Tabor1	100.000.- din
25. Ivanka Grabrijan	Vojkova 28	500.000.- din
26. Angel Vidmar	Vinarska 2	50.000.- din
27. Alojz Vidmar	Tabor 2	20.000.- din
28. Katarina Ipavec	Gradnikove 13	20.000.- din
29. Franka Nabergoj	Vojkova2	200.000.- din
30. Marija Princes	Na Hribu 2	100.000.- din
31. Marija Mejak	Ivana Ščeka 2	100.000.- din
obresti od vezave od 1.9. do 1.12.1989		2.106.000.- din
32. Pizzerija Ambrožič	Titov trg 12	1.000.000.- din
33. Naša knjiga Vipava (13.12.89)		5.000.000.- din
34. Tomo Gomizelj	Vojkova 1	5.000.000.- din
Predvidene obresti od vezave v decembru 1989		2.000.000.- din
	Skupaj:	18.001.000.- din
Stroški papirja in tiskanja te številke		15.000.000.- din
Ostane za naslednje številko		3.001.000.- din

VSEM HVALA !

"VIPAVSKI GLAS" - glasilo KK SZDL Vipava - december 1989 - 500 izvodov
cena posameznega izvoda 30.000.- din

Uredniški odbor: Janja Irgl, Ivan Rehar, Ivan Princes, Magda Rodman, Vera Poniž,
Nada Kostanjevic, Peter Vrčon, Mirjam Graovac, Vlasta Popovski,
Branko Tomažič in Marija Ceket- lektor.

Na naslovni strani: VIPAVA leta 1910 - Lanthierijev baročni grad, v ozadju
gostilna "ADRIA"

Naslovno stran je pripravil: Branko Tomažič.

PRISPEVKE ZA "VIPAVSKI GLAS" ODDAJTE V PISARNI KS VIPAVA ALI V
NABIRALNIK PRED KS !

